

CHEVALIER

TRACY

Îngeri căzători

Traducere din limba engleză și note
de Fraga Cusin

POLIROM
2023

Cuprins

Kitty Coleman.....	9
Richard Coleman	12
Maude Coleman.....	13
Kitty Coleman.....	21
Lavinia Waterhouse	26
Gertrude Waterhouse.....	28
Albert Waterhouse	30
Simon Field	31
Richard Coleman	39
Lavinia Waterhouse	43
Maude Coleman.....	46
Gertrude Waterhouse.....	48
Maude Coleman.....	55
Jenny Whitby.....	66
Kitty Coleman.....	69
Maude Coleman.....	77
Kitty Coleman.....	82
Lavinia Waterhouse	91
Edith Coleman.....	94
Simon Field	98
Jenny Whitby.....	107
Gertrude Waterhouse.....	111
Maude Coleman.....	117
Kitty Coleman.....	118

Lavinia Waterhouse	123
Maude Coleman	127
Simon Field	131
Jenny Whitby	134
Lavinia Waterhouse	138
Richard Coleman	140
Kitty Coleman	141
Albert Waterhouse	145
Edith Coleman	149
Maude Coleman	155
Simon Field	159
Jenny Whitby	165
Albert Waterhouse	173
Lavinia Waterhouse	179
Gertrude Waterhouse	182
Maude Coleman	187
Kitty Coleman	194
Simon Field	195
Lavinia Waterhouse	202
Jenny Whitby	207
Edith Coleman	211
Richard Coleman	217
Gertrude Waterhouse	221
Jenny Whitby	225
Maude Coleman	229
Kitty Coleman	239
Dorothy Baker	243
Simon Field	249
Lavinia Waterhouse	254
Maude Coleman	260

Richard Coleman	268
Albert Waterhouse	271
Kitty Coleman.....	273
Richard Coleman	278
Edith Coleman.....	279
Lavinia Waterhouse	283
Gertrude Waterhouse.....	287
Maude Coleman.....	289
Simon Field	296
Kitty Coleman.....	298
Lavinia Waterhouse	300
Maude Coleman.....	305
Lavinia Waterhouse	310
Jenny Whitby.....	314
Ivy May Waterhouse	319
Simon Field	320
Maude Coleman.....	323
Kitty Coleman.....	326
Simon Field	327
John Jackson.....	328
Richard Coleman	332
Lavinia Waterhouse	333
Gertrude Waterhouse.....	338
Edith Coleman.....	339
Jenny Whitby.....	342
Albert Waterhouse	343
Maude Coleman.....	346
Dorothy Baker	355
Simon Field	356
Lavinia Waterhouse	365

Maude Coleman	369
Simon Field	374
Gertrude Waterhouse	381
Albert Waterhouse	382
Richard Coleman	384
Dorothy Baker	385
Simon Field	388
Lavinia Waterhouse	389
Maude Coleman	393
Simon Field	395
Muğumiri	397

— Ah, am spus, înainte să mă pot opri.

Tăticu și-a ridicat sprâncenele întrebător.

— Nu, nimic. E..., m-am oprit, strâmbându-mă de durere.

— Te simți bine, Maude?

Durerea a devenit deodată atât de puternică încât abia mai puteam respira. A încetat o clipă, apoi a revenit, ca o mână încleștată pe stomacul meu. Mă strângea, apoi mă lăsa.

— Tăticule, am icnit. Nu mă simt bine. Îmi pare atât de rău, dar cred că trebuie să mă întorc.

Tăticu s-a încruntat.

— Ce este? Ce ți s-a întâmplat?

Eram atât de stânjenită că nu prea știam ce să-i răspund.

— E... ceva despre care trebuie să vorbesc cu Mămica.

Imediat am regretat că nu i-am spus pur și simplu că mă doare stomacul. Nu prea mă pricep să mint.

— Păi..., a început Tăticu, apoi s-a oprit.

Cred că a înțeles. Cel puțin n-a mai pus alte întrebări.

— Te duc înapoi acasă, a spus, dând să demon-teze telescopul de pe suport.

— Pot să merg singură. Nu e departe și n-are rost să instalezi apoi totul din nou.

— Nici vorbă. Te duc eu acasă. N-am să-mi las fata să rățăcească noaptea singură, pe Heath.

Am vrut să-i spun că de când Mămica era atât de ocupată cu sufragetele, începusem să merg peste tot singură – la cimitir, sus, în Village, chiar și peste Heath, la Hampstead. Uneori mai venea cu mine Lavinia, dar adesea nu îndrăzneam să meargă prea departe. Acum, însă, nu era momentul să-i spun toate astea lui Tăticu. În plus, el nu știa cât de adânc se implicase Mămica. Vorbea despre sufragiul femeilor cu toată lumea, în afară de el, și cel

mai adesea își limita activitățile cu USPF la orele din timpul zilei. Seara activa numai când știa că Tăticu era ocupat. Din câte știa el, ea stătea acasă în fiecare zi, citind și îngrijind grădina, așa cum făcea înainte.

Ne-am strâns lucrurile în tăcere. Eram bucurăoasă că era întuneric și Tăticu nu-mi putea vedea fața, pentru că mă înroșisem toată. Am coborât dealul în urma lui, obligată să-mi încetinesc pasul când durerea devenea prea puternică. Tăticu nu părea să observe, coborând cărarea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când puteam, mă grăbeam să-l prind din urmă.

Am ajuns la poalele dealului, acolo unde Taurul și Polobocul revărsa în stradă bărbați cu halbe în mână.

— De-aici pot să ajung acasă, Tăticule, i-am spus. Nu e departe și strada e plină de lume. N-o să mi se întâmple nimic.

— Nici să n-aud, a răspuns el și a continuat să meargă.

Când am ajuns acasă, a descuiat ușa. Pe masa din hol ardea o lampă. Tăticu și-a dres vocea.

— Mama ta e în vizită la o prietenă care s-a îmbolnăvit, însă poate să se ocupe Jenny de tine.

— Da.

Stăteam cu spatele la perete, temându-mă să nu-mi fie pătată rochia. Aș fi murit de rușine dacă ar fi văzut Tăticu.

— Bine, atunci.

Tăticu s-a întors să plece, oprindu-se în ușă:

— O să fie în regulă, acum?

— Da.

Când s-a închis ușa în urma lui, am gemut. Pulpele mi-erau lipicioase și înfierbântate și voiam să mă întind. Mai întâi, m-am gândit, aveam nevoie de ajutor. Am aprins o lumânare și m-am dus sus, șovăind în fața camerei de dimineață. Poate că

Mămica era totuși acolo, stând pe canapea cu o carte în mână. S-ar uita în sus și ar zice: „Bine-ai venit, ce privești cerești ați admirat?“ după cum obișnuia să mă întâmpine.

Am deschis ușa. Firește, Mămica nu era acolo. Uneori aveam impresia că aceea nu mai era camera mamei, ci a cauzei. Vechile semne ale trecerii mamei pe-acolo (șalul galben de mătase pe canapea, pianul cu o vază de flori uscate pe el, gravurile cu plante) erau încă la locul lor. Însă altceva am observat eu: o lozincă pe jumătate terminată, întinsă pe canapea, pe care scria FAPTE, NU VORBE, vrafal de broșuri de la USPF pe pian, albumul cu tăieturi din ziare pe masă, alte tăieturi din presă alături, scrisori, fotografii lângă foarfecă și un borcan cu lipici, cutia cu cretă, fluturașii, foile de hârtie pline de liste. Tăticu nu venea niciodată aici. Dacă ar fi venit, ar fi fost foarte mirat.

Am închis ușa, am urcat scările până la camera lui Jenny și am bătut. Am strigat-o. La început nu mi-a răspuns, dar când am bătut din nou, am auzit un mormăit și Jenny mi-a deschis ușa, cu ochii cârpiți de somn și cu o dungă roșie pe obraz, de la pernă. Purta o cămașă de noapte lungă și albă și era desculță.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Maude? a îngânat ea, frecându-și obrazii.

Cu ochii la unghiile groase și galbene de la picioarele ei, am șoptit:

— Te rog, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu putem lăsa pe mâine? Știi, dormeam. Trebuie să mă scol mai devreme decât toată lumea din casă.

— Scuză-mă. Știi, am... mi-a venit pacostea și nu știu ce să fac.

— Ce?

A trebuit să repet și m-am înroșit iar.

— Dumnezeu, pacostea, a mormăit Jenny, privind-mă cercetătoare. Măi, să fie, domnișoară Maude, păi e devreme să începeți de la doișpe ani. N-aveți nici măcar o urmă de țâțșoare!

— Nu sunt așa de tânără. Împlinesc treisprezece ani peste... opt luni.

Știam ce prostește sună ce spun și am început să plâng.

Jenny și-a deschis ușa larg.

— Haideți, nu trebuie să plângeți, și m-a luat pe după umeri. Mai bine intrați înăuntru, nu rezolvăm nimic dacă stați acolo și bocțiți.

Camera lui Jenny fusese camera doicii când eram eu mică. Deși fusesem doar o dată sau de două ori înăuntru de când se mutase Jenny acolo, încă mi se părea familiară. Mirosea a piele caldă și a pături de lână, a ulei camforat, cum miroseau altădată compresele pe care Doica mi le punea, calde, pe piept, când eram răcită. Pe cuie de lemn atârnau rochia, șorțul și boneta lui Jenny. Peria ei de păr se odihnea pe polița de deasupra căminului, împreună cu o fotografie în care era Jenny cu un bebeluș în poală. Stăteau în fața unui decor cu frunze de palmier și Jenny era îmbrăcată cu rochia ei cea mai bună. Amândoi aveau o înfățișare serioasă și erau parcă surprinși de blitzul fotografului.

— Cine-i acolo? am întrebat, pentru că nu văzusem niciodată acea fotografie.

Jenny își trăgea un halat de casă pe ea și abia de s-a uitat.

— Nepotul meu.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind de el. Cum îl cheamă?

— Jack, a zis Jenny, încrucișându-și brațele. Bine, v-a spus ceva mămica dumneavoastră, sau v-ați lămurit cumva singură?

Am dat din cap.

— Bineînțeles că nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mama dumneavoastră e așa de ocupată cu salvarea femeilor că nici măcar nu se îngrijește de copila ei.

— Știu ce mi se întâmplă. Am citit în cărți.

— Însă nu știți ce să faceți, nu? Asta e important, ce *faci*. Cui îi pasă ce este? „Fapte, nu vorbe“, nu așa spune tot timpul mămica dumneavoastră?

M-am încruntat.

Jenny și-a țuguiait buzele.

— Iertare, domnișoară Maude. Gata, am să vă împrumut din ale mele, până când vă faceți rost de tot ce vă trebuie.

A îngenuncheat lângă un mic scrin unde-și ținea lucrurile și a scos câteva fâșii lungi și groase de pânză și o centură ciudată, cum nu mai văzusem niciodată. Mi-a arătat cum să împăturesc pânza în trei și s-o fixează pe centură. Mi-a explicat despre găleată și despre apa cu sare în care să înmoi fâșiile de pânză, și cum să las găleata sub pat, lângă oala de noapte. Apoi, s-a dus jos după o găleată și o sticlă cu apă fierbinte pentru dureri, în timp ce eu mă spălam în camera mea și încercam să-mi pun șervetul și centura. Mă simțeam de parcă juponul și pantalonașii se lipiseră ca un cocoloș între pulpele mele, făcându-mă să merg crăcănată, ca o rață. Eram sigură că oricine putea să observe ce se întâmplă cu mine.

Cu toate că fusese îngrozitor că așa ceva a trebuit să se întâmple când eram cu Tăticu, eram bucuroasă că cel puțin Lavinia nu fusese de față. Nu mi-ar ierta niciodată că am început eu prima. Ea e întotdeauna cea frumoasă, cea feminină, chiar atunci când eram mai tinere, îmi amintea de femeile din picturile preraphaelite, cu părul ei buclat și formele ei rotunde. Jenny avea dreptate. Eu am o siluetă plată și, cum zicea cândva Bunica, hainele atârnă pe mine ca rufele pe frânghie. Lavinia și

cu mine ne-am închipuit întotdeauna că ea o să aibă prima ciclu, ea o să poarte prima corset, o să se mărite prima, o să aibă prima copii. Uneori toate astea mă deranjau, însă cel mai adesea, în taină, mă simțeam ușurată. Nu i-am spus-o nici-odată, dar nu sunt sigură că vreau să mă mărit și să am copii.

Acum, va trebui să mă ascund de ea, cu centurile și cu șervetele și cu durerile mele. Nu-mi plăcea să am secrete față de cea mai bună prietenă. Dar, la urma urmelor, și ea avea un secret față de mine. De când Mămica s-a împrietenit cu Caroline Black, Lavinia s-a purtat ciudat cu ea, însă nu mi-a spus de ce. Când o întreb, îmi răspunde doar că sufragetele sunt rele, însă eu sunt sigură că mai e și altceva la mijloc. E ceva în legătură cu Simon și cu coborâtul ei în mormânt, atunci. Dar nu vrea să-mi spună. Nici Simon nu vrea. M-am dus singură la cimitir și l-am întrebat, însă el a ridicat din umeri și a săpat mai departe.

Când s-a întors Jenny cu găleata, m-a îmbrățișat.

— Sunteți femeie, acuma, știți. Foarte curând, o să purtați corset. Asta trebuie să-i spuneți mamei dumneavoastră mâine.

Am dat din cap. Știam însă că mâine n-am să-i spun nimic lui Mămica. Acum, când aveam mai multă nevoie de ea, nu era aici. Mâine nu mai conta.